

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **O. I.,** zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,** se sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPL-96934-27/ČJ-2017-180022-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 19. 3. 2018, č. j. 60 A 13/2017 – 45,

takto:

I. V řízení **se pokračuje**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalované

[1] Rozsudkem ze dne 19. 3. 2018, č. j. 60 A 13/2017 – 45, Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPL-96934-27/ČJ-2017-180022-SV, jímž bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce na dobu 30 dnů, a to za účelem správního vyhoštění.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve upozornil, že jednou z podmínek pro vydání rozhodnutí o zajištění cizince je, že k dosažení účelu zajištění, jímž je vytvořit podmínky pro realizaci vyhoštění cizince z území České republiky, nelze využít zvláštní opatření upravená v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom v podané žalobě napadl právě posouzení otázky, zda v dané věci skutečně byla tato podmínka splněna a zda se s ní žalovaná dostatečným způsobem vypořádala.

[3] Dle krajského soudu žalovaná založila správně svoji úvahu o nemožnosti využít namísto zajištění zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců na tom, že žalobci nelze vzhledem k jeho dosavadnímu počínání důvěřovat, že v případě uložení správního vyhoštění dobrovolně vycestuje z území České republiky. Žalobce se totiž při kontrole Policií České republiky prokázal padělaným dokladem, následně uváděl, že svůj pravý doklad totožnosti u sebe nemá, a až v situaci, v níž jej doprovodil policista za účelem realizace zajištění k šatní skříncе u zaměstnavatele, byl jeho pravý doklad nalezen. Tato skutečnost, spolu s tím, že žalobce přicestoval do České republiky za výkonem zaměstnání a za tím účelem si obstaral padělaný rumunský doklad totožnosti, neskýtaly záruku, že by žalobce byl důvěryhodnou osobou, která bude respektovat uložené povinnosti.

[4] Co se pak týče využití konkrétních zvláštních opatření ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaná dle krajského soudu vzala správně v úvahu, že žalobce z Ukrajiny přicestoval za prací, neměl zde žádné vazby a zázemí, pouze přibližně označil polohu svého ubytování v Liberci, nikde nebyl oficiálně nahlášen na ubytovně ani jiné adrese a s ohledem na to, že vydělané peníze zaslal na Ukrajinu, hotovost, kterou měl u sebe, žalovaná logicky vyhodnotila tak, že nepostačuje na poskytnutí finanční záruky. Žalobce ani do doby realizace zajištění nedoložil, že by mohl dostatečnou finanční hotovostí na složení peněžní záruky disponovat. Žalovaná v napadeném rozhodnutí sice výslovně nezmínila zvláštní opatření za účelem vycestování ve formě povinnosti cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, žalobce však jednoznačně označila za osobu, která vědomě a úmyslně nerespektovala podmínky pro pobyt cizinců na území České republiky, neboť se prokázal padělaným dokladem totožnosti, čímž vědomě porušil právní řád České republiky, a proto neskýtá záruku, že by respektoval platné právní předpisy a uložené povinnosti. Z uvedeného dle krajského soudu *implicite* vyplývá, že v rámci úvahy ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců uvážila žalovaná o veškerých možnostech uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, dospěla ale k závěru, že jejich uložení nepřichází v úvahu, aniž by byl v konkrétním případu ohrožen výkon správního vyhoštění. Žalobu proto shledal krajský soud nedůvodnou.

pokračování

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, když jej zajistila, ačkoliv důkladně nezvážila konkrétní okolnosti daného případu a svůj postoj založila pouze na skutečnosti, že se stěžovatel prokázal padělaným rumunským dokladem. Žalovaná i krajský soud totiž nesprávně vycházely z toho, že stěžovatel jednou využil padělaných dokladů, a proto nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření, což bez zohlednění toho, že se stěžovatel dosud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí, a proto nelze konstatovat, že by jakýmkoliv způsobem mařil výkon správního vyhoštění, nemůže samo o sobě obstát. K tomu stěžovatel s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu doplnil, že je třeba odmítnout jakékoliv paušalizované a neindividualizované posuzování zajišťovaných cizinců.

[7] Stěžovatel ke své situaci uvedl, že do České republiky přicestoval legálně a až v průběhu pobytu se rozhodl svou situaci řešit opatřením si nelegálního dokladu. Jednalo se tedy o případ na pomezí „prostého“ nelegálního pobytu, který by zásadně neměl vést k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření. Obecně nelze připustit, aby pouhé využití padělaného dokladu bylo zcela paušální „vstupenkou“ do zařízení pro zajištění cizinců a aby absence jakéhokoliv jiného protiprávního jednání ani následné chování cizince, který své protiprávní jednání v průběhu správního řízení reflektoval a jeho protiprávnost si uvědomil, nemohly mít na výsledek řízení vliv. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a současně s ním zrušil i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že k případu stěžovatele nepřistoupila paušálně. Stěžovatel jí však nebyl schopný dodat přesnou adresu, na níž by se při uložení zvláštních opatření zdržoval, a nedisponoval ani finanční částkou, kterou by mohl složit jako peněžní záruku. Neuvedl ani žádnou osobu, která by za něj záruku mohla složit. Stěžovatel pak nevyužil ani možnosti dobrovolného návratu. K padělanému rumunskému cestovnímu dokladu žalovaná uvedla, že není pravdou, že by si jej pořídil stěžovatel až na území České republiky, aby legalizoval svůj pobyt poté, co na území ČR přijel na vlastní ukrajinský cestovní pas opatřený platným vízem Litvy. Poukázala na to, že jak vyplynulo z protokolu o výslechu stěžovatele ze dne 3. 10. 2017, padělaný rumunský doklad si zařizoval již doma na Ukrajině, aby mohl na území ČR neoprávněně pracovat. Dne 20. 6. 2017 přicestoval a od 21. 6. 2017 začal pracovat v Liberci v pekárnách, kde také padělaný doklad použil na personálním oddělení společnosti. Žalovaná tedy uzavřela, že s ohledem na uvedené oprávněně využila institutu zajištění tak, aby bylo dosaženo účelu správního vyhoštění.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci předně konstatuje, že usnesením ze dne 23. 8. 2018, č. j. 2 Azs 121/2018 - 28, dané řízení přerušil, jelikož skupina senátorů napadla § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro protiústavnost u Ústavního soudu. Podle tohoto ustanovení měl Nejvyšší správní soud řízení zastavit, pokud bylo zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu, což byl případ stěžovatele. Nadto usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, byla zdejším soudem předložena Soudnímu dvoru Evropské unie předběžná otázka, zda *„[b]rání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?“*. Závěry plynoucí z rozhodnutí uvedených soudů vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako rozhodující pro další postup v projednávané věci.

[10] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že *„[v] případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.“*

[11] Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, zrušil § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro jeho rozpor s ústavním pořádkem (ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. 21. 1. 2019). S ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu překážka soudního přezkumu stěžovatelem podané kasační stížnosti odpadla, a Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

[12] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně*

ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

[15] K tomu je třeba upozornit na skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v tomto rozsahu transponuje čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice), podle kterého nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění. Poukázat je v tomto kontextu možné na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi,* věc C-61/11, který k návratové směrnici zmiňuje požadavek, aby členské státy uskutečňovaly vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření.

[16] V obecné rovině představuje zajištění podle zákona o pobytu cizinců zcela mimořádný institut, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Jedná se tak o citelný zásah do jednoho ze základních práv jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod a jako takový může být přípustný jen za podmínek přísně vymezených nejen zákonem, ale především ústavním pořádkem (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

[17] Nejvyšší správní soud tedy opětovně připomíná, že zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je proto nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi,* věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvodu rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.

[18] Pokud se jedná o tvrzení stěžovatele, že žalovaná v jeho případě neposoudila konkrétní okolnosti daného případu, přičemž postupovala paušálně, vycházejíc pouze z toho, že si stěžovatel opatřil a užil padělaný doklad totožnosti, Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaná svůj postup ve věci, tj. zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření, odůvodnila na stranách 3 a 4 napadeného správního

rozhodnutí, na nichž posuzovala všechny jí zjištěné a známé okolnosti, jež vyplynuly z dosavadního řízení a sdělení samotného stěžovatele. Nelze přitom žalované vytknout, že za rozhodnou skutečnost, na které založila svůj závěr, považovala stěžovatelovo protiprávní jednání (tj. zejména prokázání se Policii České republiky padělaným dokladem totožnosti a dále nelegální pobyt a výkon práce na území České republiky). Právě toto vědomé protiprávní jednání stěžovatele se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce jeví jako zcela zásadní. Stěžovatel zároveň v rámci svého vyjádření (viz *Protokol o výslechu účastníka správního řízení* ze dne 3. 10. 2017, č. j. KRPL-96934-12/ČJ-2017-180022-SV) neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovanou v rozhodnutí kladen zvláštní důraz, resp. které by vyvažovaly nedůvěru ve stěžovatele plynoucí z jeho nezákonného jednání. V nyní řešené věci se tak nejednalo o „posvěcení" jakési zavedené praxe žalované spočívající dle tvrzení stěžovatele v paušalizaci, napadené rozhodnutí totiž bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k jeho osobě.

[19] Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaná dostatečným způsobem odůvodnila, z jakých důvodů nebylo možné aplikovat žádné ze zvláštních opatření, tj. a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení finanční záruky cizincem či c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. K možnosti a) a c) lze poukázat na zcela přiléhavé hodnocení žalované a krajského soudu, že v případě stěžovatele nebylo prokázáno, že by měl zajištěno konkrétní ubytování (stěžovatel nedokázal uvést přesnou adresu svého bydliště, ani nebyl k žádné trvalé adrese úředně přihlášen), a naopak bylo prokázáno, že si za úplatu a zcela vědomě obstaral celkový padělek rumunského dokladu totožnosti, přičemž se tímto dokladem policistům prokázal jako dokladem vlastním a pravým. Tímto svým úmyslným jednáním dal jasně najevo, že by s orgány policie nemusel spolupracovat, přičemž vzbudil důvodnou obavu, že by se mohl skrývat či konat další obdobná „opatření". Možnost zvláštního opatření ve smyslu písmena b) byla vyloučena, neboť veškeré vydělané prostředky dle svého vyjádření zaslal na Ukrajinu, přičemž při zajištění měl u sebe toliko 4000 Kč. Nebylo přitom zjištěno, že by stěžovatel disponoval částkou vyšší. Tato okolnost tudíž zjevně vylučovala i eventualitu aplikace finanční záruky.

[20] V kontextu shora uvedených okolností dané věci Nejvyšší správní soud dále odkazuje na rozsudek ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017 – 20, v němž vyslovil závěr, že *„[j]iž samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy – jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností*

dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit – v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud též v rozsudcích ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 228/2017 – 24, ze dne 21. 12. 2017, č. j. 1 Azs 383/2017 – 17, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 Azs 193/2017 – 18, ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Azs 114/2017 – 35, ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 21/2018 – 21, nebo ze dne 27. 7. 2017, č. j. 4 Azs 133/2017 – 19.

[21] K tomu lze též doplnit, že prokazování totožnosti padělaným dokladem je závažným porušením právního řádu České republiky, které dokonce může naplnit znaky trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny (§ 348 trestního zákoníku). Ostatně, Policie České republiky také v tomto smyslu zahájila šetření pod č. j. KRPL-73664/TČ-2017-180020.

[22] Nejvyšší správní soud tak shledal výše popsané skutečnosti projednávaného případu, jež jsou ze správního spisu jasně patrné a žalovaná je znala a zohlednila, za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla v době bezprostředně následující po odhalení toho, že stěžovatel měl k dispozici falešný doklad totožnosti, zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaná k zajištění stěžovatele přistoupila na základě zcela objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím (nelegálním) jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikaturním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření (viz již výše odkazovaná judikatura). Žalovaná tudíž nepochybila, když namísto užití zvláštních opatření, která se v daném případě jevila být nepatřičná, přistoupila k zajištění stěžovatele (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 - 56). Krajský soud pak nepochybil, vyhodnotil-li shodně s žalovanou aplikaci institutu zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jako přiměřenou.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[25] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 19. 10. 2017, č. j. 60 A 13/2017 – 15, ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. V takovém případě platí

hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 3100 Kč za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 3400 Kč. Tuto částku pak Nejvyšší správní soud zvýšil ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce jako plátce daně povinen odvést. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu